
NIECZYNIENIE (3) *sb n*

W pisowni łącznej (2), w rozłącznej (1).

Pierwsze i drugie e jasne, końcowe pochylone.

sg G nieczynieniã (1). ◊ A nieczynienié (2); -é (1), -(e) (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Brak określonego działania (3) :

Wyrażenia: »nieczynienie dosyć [czemu]« (1): o nie czynienie dofyć vřtávóm Woiewodzym y Stárościny/ áby wedle Conřtituciiéy káždému řzláhcícowi czynić právem było wolno przed Burmiřtrzem. SarnStat 272.

»nieczynienie sprawiedliwóci« (2): A iefliby teř Pánowie řwiezczy álbo duchowni [...] byliby pozwáni do Sądu Zyemřkiego o nieczynienie řpráwiedliwóci UřtPraw A2v; BielKron 91v.

*Cf **CZYNIENIE***

AŽ